

LA VEU DE CALONGE

MAR-PLA I MUNTANYA: PERIÒDIC INDEPENDENT

SUBSCRIPCIÓ ANYAL:

CALONGE 3'— PTES.

FORA 4'— »

EXTRANGER 5'— »

PROTECTORA 5'— »

Dels articles son responsables llurs autors. No es retornen els originals

Redacció i Administració:
CARRER DE L'ILLA, 1

Número solt: 20 cèntims
Anuncis a preus convencionals

Benvinguda

Nostre popular Ajuntament fill llegendari del sufragi universal lliurement exercit, car per honra de Calonge pot assegurar-se sens que ningú ho pugui en veritat contradir, que mai, mai s'ha falsificat la voluntat dels electors, i últimament d'electors i electores, el nostre popular Ajuntament, repetim, en us de les seves llibèrrimes facultats va elegir per unanimitat Secretari de la Corporació el que acabava de ser-ho del poble de Campmany, En Joan Planesas Lladó, amb títol además de Mestre Nacional.

Estem segurs que en obrar així ho ha fet aquell impulsat solsament pel desig vivíssim que sempre té de servir llealment els interessos de nostra benvolguda vila, mai per odi, ni tant sols antipatia per ningú; ni tampoc per recomanacions ni preferències indegudes per el designat.

En quant al senyor Planesas, després d'adreçar la nostra benvinguda tant a ell com a la seva família, assabentants de que en l'escrit de salutació que va llegir el dia de prendre possessió del seu càrrec, el Consell Municipal va fer constar l'esperança i l'anhel que tenia de que, per la seva actuació, arribés a merèixer el títol de fill de Calonge.

Nosaltres, que també esperem molt i molt de l'honoradés, intel·ligència i laboriositat del nou Secretari, en pro de la bona administració i acreixement de l'esperit renovador i progressiu que anima a nostres compatricis, prompte, molt prompte esperem tenir motius fundats per a poder exclamar efectivament:—el senyor Planesas és un calongí més.

LA REDACCIÓ

La cercavila de Calonge

Partidaris decidits de mirar sempre endavant, plau-nos no obstant, de girar l'esguard enrera alguna volta per a contemplar el camí fet, i veure al mateix temps si ens deixem quelcom que valgui la pena de recordar, o que mereixi ser conservat, de tantes coses com els temps nous i les noves costums arreconen.

Aquesta vegada ens hem adonat que a Calonge, igual que en altres poblacions, hem deixat perdre una festa de Carnaval ben típica, la Cercavila.

I bé, en que no sigui més que per a remembrança dels bons temps de joventut dels que ara tenen els cabells blancs, i com a il·lustració i guia dels qui ara comencen el camí, parlem-ne.

A les 9 del matí del tercer dia de Carnestoltes començava la cobla tocant una sardana curta, 8 compassos curts per 16 de llargs, a la plaça principal; tot seguit, acompanyada de 4 joves seguidors, la feina dels quals era entrar a totes les cases on no hi hagués dol, una darretera l'altre, i convidar a les dones, fins amb més persistència a les velles, a ballar la sardana que la cobla tocava davant la porta. Aixís s'enfilava pel carrer Major, engrossant la comitiva a mesura que s'anava avançant; devallaven per la Barrera, carrer Bitller fins a cà n Lloret. A continuació seguia per la part alta de la vila, tombant pel Pedró vers carrers més cèntrics, donant la volta al carrer Nou, on com una bola de neu, s'hi havia ajuntat ja tot el poble, i acabant altra volta a la Plaça on havia començat, al menys a les tres de la tarda.

Además de cà n Lloret s'arribava a altres masies, cà n Molla, cà n Oliver, etc. i aquestes anades i vingudes en despoblat, per entre èls conreus, les corredisses i xisclets de les disfresses interrompien l'habitual silenci, i escampaven arreu una joia insospitada. Les parelles se n'aprofitaven com és natural. En moltes cases es convidava la cobla, seguidors i amics a prendre qualche cosa; i en algunes es servia fins alguna taça de brou, i menjar més sòlid. A casa el Doctor Moret no hi mancaven dues grans plates de recuit, en altres brunyols, vins i licors per tot i en abundància.

A casa en Roura oferien la millor cervesa, o sia, el «Pale ale» que els enviaven de Londres. Tothom brindava el que podia, fins la gent més humil.

Un any, en temps de la Regència, sortí una comparsa de formoses noies totes vestides de República, amb el seu corresponent gorro-frigi vermell que obtingué un sorollós èxit. Això era l'any 1890. La comparsa de tant xamoses noies saludà al llavors Alcalde En Patrici Clara, qui les felicità amb entusiasm, lloant l'originalitat i bon gust que havien tingut en l'abillament que tant feia ressaltar llur esplèndida bellesa. Un altra, una comparsa de pàgesetes irlandeses que també fou molt celebrada.

Podriem citar-ne moltes més en varis anys. Noti's però, que el jove que feia la Cercavila amb una noia, tenia d'anar a dinar a casa d'ella, fossin o no promesos, encara que la cosa acabava molt sovint en prometatge.